

Ο Γιασερ Αραφάτ υπήρξε μία από τις κορυφαίες μορφές της εποχής μας.

Για πολλές δεκαετίες κυριάρχησε στο προσκήνιο των διεθνών εξελίξεων, αναβιβάζοντας την υπόθεση της Παλαιστίνης σε κυρίαρχο πρόβλημα της εποχής μας.

Από την άποψη αυτή δικαίως θεωρείται ως πατέρας του Παλαιστινιακού Έθνους.

Ο Αραφάτ ήταν μια σύνθετη
προσωπικότητα.

Ως αγωνιστής υπήρξε ανυποχώρητος
ως πολιτικός διορατικός και
εύστροφος,
ως φίλος απλός και ανθρώπινος.

Κατακτούσε ευθύς τον συνομιλητή
του με την ευθύτητα και την
εγκαρδιότητα των τρόπων του.

Μέσα σε λίγα λεπτά σου έδινε την
αίσθηση ότι είστε φίλοι από πάντοτε.

Η θερμότητα της συμπεριφοράς του
σε εξέπληττε.

Μπορούσε όμως να μεταβληθεί σε
ατσάλινο βράχο, εάν αιφνιδίως
προέκυπτε θέμα για τα δικαιώματα
των Παλαιστινίων.

Το βλέμμα του αγρίευε και η όψη του σκοτεινίαζε...

Αιφνιδίως έβλεπες στο πρόσωπό του να ζωγραφίζεται όλη η τραγωδία του Λαού του.

Πονούσε, υπέφερε και ήταν έτοιμος να δώσει ακόμα και τη ζωή του, για να δει μια μέρα τον Λαό του ελεύθερο και ευτυχισμένο.

Θεωρώ μεγάλη τιμή το γεγονός ότι τον γνώρισα και ότι με τίμησε με την φιλία του.

Ακούω πάντοτε στ' αυτιά μου τη φωνή του, όταν στα 1972, στο Αρχηγείο του στη Βηρυττό, μου έλεγε:

«Τραγούδησες με το “Mauthausen” τους Εβραίους. Καλά έκανες, γιατί υπήρξε ένας μαρτυρικός Λαός. Σε παρακαλώ πολύ, τραγούδησε κι εμάς.

Υπάρχει σήμερα λαός περισσότερο μαρτυρικός από τον Λαό της Παλαιστίνης;».

Το όνειρό του έκτοτε ήταν –και μου
το έλεγε-
μια μέρα αυτό το Τραγούδι-Ύμνος
που του παρέδωσα μετά από λίγα
χρόνια και πάλι στην Βηρυττό,
να μπορέσει να παίζει στο Ελεύθερο
Κράτος της Παλαιστίνης.

Δυστυχώς δεν μπόρεσε να ζήσει για
να δει το μεγάλο του όνειρο να
πραγματοποιείται.

Ας ευχηθούμε στην Μνήμη του, αυτό
το ακριβό όνειρο να γίνει κάποτε
πραγματικότητα.

Τίποτε άλλο δεν θα μπορέσει να
γλυκάνει την ψυχή του, όσο αυτό...

